

Вѣтръ подухна откъмъ Одринъ и донесе топовенъ тънтежъ. Слѣдъ малко застентѣха силно околнитѣ баири.

— Щастливи сме, говоря азъ, че пристигахме тъкмо на врѣме. Ето битката сега се начева.

Качихме се на конетѣ и бързо ударихме да се приближимъ до самитѣ обсадни позиции. Около насъ се редѣха отъ двѣтѣ страни пжтища, посипани съ разни коля, сандѣци и други.

Изгледъ на Одринъ отъ далече.

Долу въ дола съгледахме разположенъ единъ полкъ. Ето насрѣща ни идатъ групи червендалести и засмѣни войници. Тѣ се смѣятъ и весело приказватъ. Съкашъ сж много далечъ отъ битката, та безгрижно си ходятъ, не искатъ да знаятъ.

Срѣщаме войникъ съ вързана глава.

— Съ що си раненъ? питаме ние.

— Нищо е то, дребна работа. Челото ми одраска единъ турски шрапнелъ. Слава Богу, че тик-